

גד השפיע הדבר על חיו

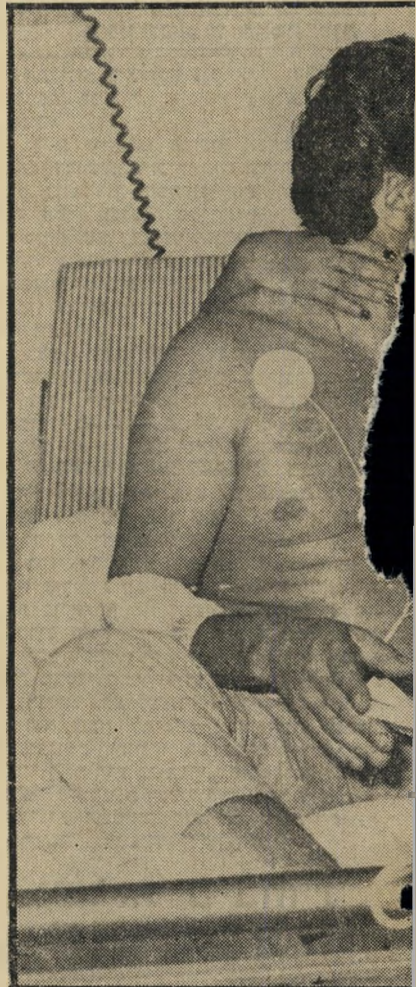
ואתה מתחיל לרחם על עצמך. לי זה הפי ריע.

„אחריכך באו אלי לחדר איזה שיב עה רופאים והתחילו לדבר במונחים רפואיים, לא הבנתי שום דבר. תפסתי רופא אחד ואמרתי לו: דוקטור מה בדיוק יש לי? והוא אמר: יש לך אוטם-לב. זה דבר קל, בדיוק כמו שהיה ליוסי בנאי, אבל זה צריך להדליק אצלך אור אדום. היה קשה לישון במחלקה לטיפול נמרץ וכל הזמן עבר לי טוטו בראש. מה היה קורה אם זה היה קורה לי בבית, או כי בריכה? אם הייתי לבד? יש אלוהים — אין אלוהים, אחיה — אמות. איך זה למות? איך זה להיות מתחת לאדמה? זה בטח לא נעים. מה שעודד אותי, זה שבתקופה שלי הלכו גדולים ממני. הלך מאו ססה טונג, למשל, הלך יוני באנטבה. השבתי, הלכו יותר גדולים ממני, אז מה יש? אני אלק גם כן. למרות שאם זה תלוי בי, אני מת לחיות.

„חשבתי המון על נידונים-למות שיש בים בתא-המעצר ויודעים שהם הולכים למות. חשבתי שהם יכולים להשתגע רק מהמחשבות.

„למולי, יש בי תכונה נהדרת. אני משלים עם מצבים מהר. לכן התחלתי להשלים עם העובדה שאולי אמות. אבל זה פגע בי שקיבלתי התקף-לב. זה לא הסטייל שלי התקף-לב. לי מתאים ליהרג בתאונת-דרכים. אני ירושלמי, או מתאים לי לטבוע בים. אבל התקף-לב זה לא מכוחותינו.

„כך שכבתי לי שם ביחידה-לטיפול נמרץ, בתוך מיטה וסדינים, מחובר למכשיר בשם מוניטור (משגיח) ולא.ק.ג. כל תנועה שעשיתי, מייד היה מי שקפץ לעזור לי. כל כמה שעות בלעתי כדורים, מדדו לי את החום, את הצרכים עשיתי במיטה. מה נשאר לי לעשות? לחשוב. חשבתי על כל ההיים שלי. הם עברו לפני כמו בטרט. חשבתי אולי פגעתי באנשים.

הנמלה

למי אני חייב כסף, ובסופו של עניין הגעתי למסקנה שעשיתי כבר כמעט כל מה שרציתי בשנות-חיי הקצרות. חשבתי המון על החבר'ה, ידעתי שהם יצטערו, אבל ידעתי גם שהם ישכחו. חשבתי איך הם יצטטו את הבדיחות שלי, ויחד עם זה ידעתי שלא יסגרו את מנד'ים בגללי. „באזשהו מקום, למרות שמשלמים כבר יכול עם המוות, הרי כשנמצים בכזה מקום כמו היחידה-לטיפול-נמרץ, נורא בא לחיות. התחלתי להאמין יותר מתמיד בקיומו של מדיום נוסף אחרי המוות. התחלתי להאמין באלוהים.”

„אני רוצה לחיות!”

א דא שאותו התקף-לב, שאמור היה להדליק אצל ינוקא אור אדום, לא הדליק אצלו כל אור שהוא. בהיותו בבית-החולים הוצף חדרו במבקרים, ונער כה לכבודו עלייה המונית לרגל ינוקא קיבל התקף-לב נוסף, והוא מספר: „זילי זלתי בעסק. איך שיצאתי מבית-החולים התחלתי להשתולל שוב, וחזרתי לאי-כיולב. ואז אמר לי אחד הרופאים: ינוקא, אם לא תשמע בקולנו לא תשמע יותר בחיים. ואת זה אני באמת לא אשכח. „סך-הכל, כשאני חושב עכשיו על מה שקרה לי, אני מבין שזה היה צריך לקרות. ניתלתי אור-חיים סוער, חייתי פעמיים. צריכים לחיות פעם אחת. לא צריך להגויס. אני חייתי בקצב-חיים מוגבר. אכזיב, אילת, פיאנו-באר, השתוללויות, בילויים עד שתיים בלילה. בית-החולים נתן לי חומר למחשבה, נעשיתי דתי, מאמין בכוח עליון, כל האמונות של הישארות הנשמה לאחר המוות תפסו אותי פיתאום.

ים של מלון הסלע האדום באילת את ראש ילית בחופשה עם אשתו לאה. רבין נראה כי בשנייה. מאז אותה חופשה חדל לעשן זים בעיקבות שני התקפי-הלב שטברו עליו. תחחולים, בחברת הקריינית שוש עטרי.

ינוקא

מהורהר, רגוע ולוקח את החיים יותר לאט. אחרי התקף-הלב הראשון, לא שעה לאזהרות הרופאים, חטף כימעט מייד התקף-לב נוסף, שלאחריו אמרו לו הרופאים: „אם לא תשמע להאזהרותינו, לא תשמע יותר בחיים.” מאז הוא ילד ממושמע, שומר על דיאטה, אינו מרבה לצאת מביתו וכימעט שאינו מבלה.

„אני לא פוחד למות, המוות הוא, לדעתי, המשך ישיר של החיים, אבל בתנאים אחרים. המוות הוא פשוט חילוף של הסביבה. אבל יחד עם זה אני לא רוצה למות. רוצה עוד פיאנו, רוצה עוד נסיעות ל־אילת. וכשאני חושב על זה שאוטרטו כימעט שהייתי תקוע בתוך האדמה, זה לא נעים. וחץ מזה, אני לא בעד למרה. יש לי זמן.

„אני חושב שטוב שהגעתי בזמן לבית החולים. אנשים אמרים, שאילמלא הוויכוח שלי עם שמוליק קראוס, שהציק בלילה ההוא לידידה שלי גליה ישי, זה לא היה קורה. אני חושב שזה שטויות, ושוה לא הוגן להטיל את האחריות על שמוליק. בסך-הכל הוא היה קטליוטור, וטוב שזה קרה, כי בזכותו הגעתי לבית-החולים בזמן. האמת היא שכיום, אחרי התקף-הלב, התי חלתי לקרוא ספרים, ללמוד אנטומיה, ואני מתפלל שזה לא קרה לי כבר לפני עשר שנים.

„כשהייתי בבית-החולים, היה נעים לדעת שיש לי חברים. באו לבקר אותי כל אלה שאני חייב להם כסף, כל אלה שחייבים לי. באו חברים ותיקים כמו דוד אפרתי מירושלים, וחברים חדשים כמו האלוף רחבעם זאבי, „גאנדי”. באו כל מיני חתי-כות, כמו גליה ישי ושוש עטרי. באו כל החבר'ה מהסלע האדום באילת, ורפי שאולי עם כל השאלים למיניהם. באו

הגדנ"ע של

הבוהמה איכזב

מה שיה ינוקא נולד לפני 45 שנים, למישפחה גרוינינית בבתי סידוף הי מפורסמים שברחוב יפו בירושלים. שכניו לאוחו שיכון ארוך, שבו התחלקו ארבע מישפחות בבית-שימוש אחד, היו מי שהינם כיום ח"כ יצחק נבון, ראש-יעריית באר-שבע אליהו נאווי, ועורך-הידן הירושלמי המפורסם תוסייהיכהן. למרות שגדל בבית דתי מאד, הגיע בגיל 12 לשומר-הצעיר בהשפעתו של הדוד השמן, בני אמדורסקי, שסיפר לו כי יש שם חתיכות. כל זמן שאביו לא ידע מה האידיאלים של התנועה, הכל עבר בשקט. אולם ברגע שגודע לו כי השומר הצעיר (המשך בעמוד 34)